

24:e sön. eft. Trefaldighet – 2018 – LARS BORGSTRÖM (LFS)

Tekster: Salme 116; 1. Kong. 17:17-24; Kol. 1:1-4; Matt. 9:18-26

I dagens evangelietext beskrivs ett av de allra märkligaste underverken som Jesus gjorde. Han uppväckte dottern till en synagogföreståndare till liv. Detta gjorde så starkt intryck på lärjungarna att de mindes exakt hur Jesu ord föll vid uppväckandet. Matteus har visserligen inte skrivit ned dem i sitt evangelium, varifrån vår predikotext är hämtad, men i Markusevangeliets parallelltext finns själva orden som Jesus talade vid detta tillfälle ordagrant återgivna – Hans ipsissima verba – och de löd så här: ”Talitha koum!” Det betyder ”Flicka, jag säger dig, stå upp!” (Mark. 5:41).

Det inget en särskild känsla av vördnad att ha Jesu egna ord bevarade på detta sätt. Med stark kraft slår de mot oss. ”Eli! Eli! Lema sabaktani?”, ”Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig” (Matt. 27:46), och ”Effata!” ”Öppna dig!” (Mark. 7:34) är andra exempel på detta ordagranna återgivande av Jesu ord, direkt från arameiskan som var Jesu modersmål.

Kraften i Guds ord

Jesus är allsmäktig eftersom Han är den ende sanne Guden. Med sitt Ord åstadkommer Han vad Han vill. Liksom Guds allmaktsord en gång i begynnelsen frambringade himmel och jord, kallade på ljuset så att det blev ljus o.s.v. (1 Mos. 1), väckte Jesus också människor till liv genom sitt Ord (Mark. 5:41, Luk. 7:14, Joh. 11:43). ”Talitha koum!” sade Han och ”genast reste sig flickan och började gå omkring” (Mark. 5:42). Med sitt allmaktsord instiftade Jesus nattvarden (Matt. 26:26-28) och med samma Ord botade Han sjuka av olika slag (Matt. 8:13) och väckte andligt döda människor till levande tro (Joh. 5:25).

Ett exempel från kyrkohistorien visar att samme Jesus som ”under sin tid här i köttet” (Hebr. 5:7) utförde alla dessa under, fortfarande gör detta fastän i osynlig gestalt. När Lina Sandell (1832-1903) var flicka led hon av sjukdom och ohälsa under flera år. Hennes skolgång fick skötas i hemmet, där hennes far, prosten Jonas Sandell, gav henne privatundervisning.

I början av februari 1843, när Lina var i tioårsåldern, insjuknade hon ännu mer och blev sängliggande. De läkare som konsulterades och de behandlingar som sattes in tycks inte ha hjälpt. Läget var mycket kritiskt. Hon var sängliggande under ett och ett halvt år. Så blev det söndag, och prosten Sandell och alla de andra i hushållet hade begett sig till kyrkan, där prosten skulle predika. Endast ett hembiträde och den sängliggande Lina fanns kvar i prästgården. När kyrkklockorna ringde, tog Lina fram sin Bibel och läste dagens predikotext, Luk. 8:40-56, om hur Jesus uppväckte synagogföreståndaren Jairus dotter. Det var alltså fråga om parallelltexten till vår predikotext idag. Hon läste också Luthers predikan över texten. I Lukasevangeliet anges en detalj, som varken finns med hos Matteus eller Markus, nämligen att synagogföreståndaren Jairus dotter var i tolvårsåldern (Luk. 8:42). Detta kom att bli betydelsefullt för Lina. Sigrid Storckenfeldt beskriver händelsen så här i sin bok *Lina Berg, född Sandell* (1906):

”Tolf år – det var ju samma ålder som Lina – och hon var ju ock sjuk, och ingen hade kunnat bota henne. Jesus uppväckte den tolfåriga flickan, skulle han icke då också kunna återställa Lina från sin sjukdom? Han var ju lika mäktig nu som då och lika nära. Om hon än icke kunde se honom, kände hon honom dock denna stund så nära som aldrig förr. Hon knäppte sina händer och bad med hela sitt hjärtas allvar, att Jesus nu, just nu, skulle ’taga henne vid handen’, såsom han tog Jairi dotter, och säga sitt ’stå upp’ äfven till Lina.”

Efter att en stund ha varit djupt försjunken i bön bad Lina sedan hembiträdet att ta fram hennes kläder. Hon hade sedan hon insjuknade inte kunnat gå utan stöd och aldrig varit klädd i annat än sitt nattlinne. Men nu klädde hon själv på sig det ena plagget efter det andra och började sakta men säkert gå runt i rummen i prästgården. Lina Sandell upplevde denna händelse som en helbrägdagörelse genom tron och återkom ofta till den längre fram i livet.

Lina Sandells botande är ett exempel på vilken kraft det är i Ordet, hur Jesus kan utföra underverk ännu idag. Det finns ingen automatik i sådana här saker, men låt oss glädja oss över alla de gånger de sker. Vi kan också vara fast förvissade om att när de inte inträffar, så har Herren ett syfte också med det uteblivna läkedomundret även om det är fördolt för våra ögon och vårt förstånd just nu.

Jesus är Herren över döden

Jesu uppväckande av synagogföreståndaren Jairus dotter och Hans helbrägdagörande av Lina Sandell visar att Han är livets Herre och dödens besegrare. Jesus hade tidigare visat sig vara starkare än djävulen, som inte kunde få Honom på fall trots fyrtio dagars intensivt frestande i öknen (Matt. 4:1–11). Han hade visat sig vara starkare än alla olika slags sjukdomar genom att bota en man från spetälska (Matt. 8:1–4), en hednisk officers tjänare från förlamning och svåra plågor (Matt. 8:5–13) och Petrus svärmor från feber (Matt. 8:14–15). Han hade visat sig vara starkare än de onda andarna genom att driva ut dem från de stackars människor som de tagit i besittning (Matt. 8:16–17, 28–32). Han hade visat sig vara starkare än naturkrafterna genom att stilla en full storm ute till havs (Matt. 8:23–27). Och som kulmen på denna rad av besegrade fiender får nu, i synagogföreståndaren Jairus hem, även döden, som kallas ”den sista fienden” (1 Kor. 5:26) se sig besegrad och läggas under Jesu fötter.

Den rad av fiender som Jesus besegrade från sitt dop fram till uppväckandet av Jairus dotter är liksom en försmak i liten skala av den stora seger som kommer att ske på domedagen. Då kommer allt motstånd mot Guds goda vilja att fullständigt nedslås. I detta nu regerar Jesus från himlen och styr hela världsutvecklingen fram mot den dagen. Petrus predikade på pingstdagen om hur Jesus fått all makt för att till sist utplåna allt som står emot det goda: ”Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida tills jag lagt dina fiender som en pall under dina fötter” (Apg. 2:34–35). I Jesu jordiska verksamhet, genom de underverk Han utförde, får vi alltså på ett förebådande och anande sätt, i begränsad skala, se hur allt kommer att bli en gång när inga sjukdomar längre finns, ingen strid, synd eller sorg längre ska plåga – och själva döden är borta.

Döden är bara en sömn för den kristne

Trots att Jesus är dödens besegrare måste ändå vi som tror på Honom dö, nämligen den fysiska, kroppsliga döden. Jesu uppväckande av Jairus dotter var bara ett tillfälligt, begränsat ingripande för att vittna om Hans verkliga identitet, att Han har makten över döden och kan upphäva dess grepp kring oss – och att Han en gång också fullständigt kommer att göra detta, den dag då ”döden och helvetet” ska kastas ”i eldsjön” (Upp. 20:14). Men tills vidare måste vi alla dö, också Jairus dotter var efter sin uppståndelse från de döda tvungen att dö som alla andra människor. Hon finns inte längre bland oss levande.

Vi måste emellertid skilja på olika slags död. Det är skillnad på den första och andra döden. Den första döden, den kroppsliga, är ofarlig för alla som dör i Herren. För den kristne är den egentligen bara ”en vinst”, som Paulus kallar den (Fil. 1:21). Genom den får vi det mycket bättre än hur vi har det här på jorden, eftersom man då blir helt befriad från synd och får vara hos Herren. Själen lever nämligen vidare. Den som genom tron fått del av det eviga livet dör inte i egentlig mening. Jesus sade: ”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva om han än dör, och den som lever och tror på mig ska aldrig någonsin dö” (Joh. 11:25–26).

Den andra döden, förtappelsen i helvetet (Upp. 21:8), är fruktansvärd. Men den drabbar inte dem som hör Herren till, eftersom Jesus säger: ”Jag säger er sanningen: Den som hör mitt ord och tror på Honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han drabbas inte av domen utan har gått över från döden till livet. (Joh. 5:24). Den som segrar, d.v.s. som bevaras i tron på Frälsaren genom detta jordeliv, ska därför ”inte skadas av den andra döden” (Upp. 2:11)

Eftersom Jesus är dödens besegrare sade Han om den lilla flickan, Jairus dotter, som låg död: ”Flickan är inte död. Hon sover” (v 24). Det var inget tvivel om saken att flickan redan var avliden. Flöjtblåsarna, som skulle ackompanjera gråtorskorna vid sörjandet och begravningen, hade redan anlänt (v 23). Ändå sade Jesus att ”hon sover”. Så trösterikt det är att vår död bara är en sömn! När vi själva en gång ska dö så dör vi i själva verket inte. Vi bara somnar in en stund. Våra själar lever och åtnjuter saligheten hos Gud (Luk. 16:22, 23:43, Fil. 1:23), medan våra kroppar läggs i vila. På uppståndelsens saliga morgon återförenas våra själar med våra kroppar, som ska stå upp och skåda Frälsaren ansikte mot ansikte (Job. 19:25–27, 1 Kor. 13:2, 1 Joh. 3:2). Döden är alltså bara en sömn, endast en kort sömn.

Amen.